

Deia Antonio Machado: "Tras el vivir y el soñar, / está lo que más importa: / despertar".

Dv, 2/09/2011 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

Aquest any me'n adono de tantes coses que em sembla mentida: l'estiu, m'agrada l'estiu. No la xafogor, però si la tranquil·litat, el silenci dels barris allunyats del centre a partir de que es fa fosc. Recordar, rememorar, viure de la memòria, donar gràcies per tot allò que hem viscut.

Vull recordar les platges de Calafell quan la Conxita Llobet i la Margarida Crusens m'hi portaven. Cada dia, de bon mati, creuava el poble per saber quines pel·lícules projectarien al cinema al aire lliure. El canvi de cartellera era diari i jo havia de fer una bona venda del producte si volia que em portessin al cinema a la nit. Però això son temps passats.

Com també ho son els capvespres a la fresca quan trèiem la cadira al portal del carrer Martí Molins, a La Sagrera, i sortien els veïns per refrescar el seu cos i també la seva ment. Semblen temps molt llunyans però no es així. Aquest estiu he visitat un parc de Barcelona que feia molt de temps volia veure: el parc de la Creueta del Coll. Als carrers propers, els seus veïns de cases baixes (i em temo que pendent d'una remodelació urbanística) surten a prendre la fresca. Poden donar gràcies per fer-ho, com també els afortunats que es troben per fer una cervesa molt a la vora de l'escultura de Chillida, dins del parc, damunt de la piscina natural que varen fer aprofitant una vella cantera.

Recordaré d'enguany un diumenge gloriós passat a El Espinar, província de Segòvia, on l'ampla Castella que va cantar l'Antonio Machado sepultat a Colliure, es pot palpar tant com el seu calor sec. Dino amb uns amics a casa seva, sota uns pins centenaris, sense soroll ni de cotxes, ni de motos. Li dic a l'amfitriona, polonesa de naixement però que fa mes de cinquanta anys que viu a Espanya, que el dia anterior havia visitat una exposició sobre l'història de Polònia vista des de la pintura. De la visita al Palau Reial de Madrid em va meravellar "La dama de l'ermínia" (1490) de Leonardo da Vinci, però per damunt de tot, "La nena en un marc" pintada per Rembrandt el 1641. A les altres sales, creus, espases...espases, creus...i que son també elements comuns a la nostre història.

Llarga sobretaula amb un vodka polonès que no he trobat enlloc. Parlem del canvi de costums, de com la religió ha estat substituïda a Polònia per un consum ferotge. M'explica que abans, a casa, a taula es deixava un seient lliure amb el servei damunt per si els visitava una persona que necessités dinar o sopar. Això, em diu la meva amiga, s'ha perdut; no del tot, ara només es fa per Nadal. Parlem del catolicisme polonès que no acabo d'entendre. M'ho fa entenedor; hi ha molts motius: es una Església molt nacionalista, va ser el reducte de llibertat durant el règim comunista i perquè ha estat una Església molt a la vora dels ciutadans. Era una comunitat arrelada dins del poble.

Tots tenim un "pa negre" que rossegar, amb permís de l'Emili Teixidor. M'explica un record de la seva infantessa. Els nens entraven uns minuts abans que ho fes el mestre, des de el pati, per poder resar cada mati un parenostre. Entre el seus companys hi havia un nen de religió jueva que els seus pares havien fugit de l'Alemanya de Hitler per exiliar-se a Polònia. No hi havia ni sinagoga ni cap rabí que l'ensenyés la Torà. El nen entrava a l'aula amb els seus companys i s'adreçava a Déu amb el parenostre. Un dia va entrar la mestra, uns segons abans i els va trobar a tots resant. Ja ho sabia que oraven però li va etzibar al petit jueu: "Mes valguera que els nazis haguessin portat els teus pares al camp de concentració i a

tu amb ells, per no veure el que jo he vist".

També he llegit diaris, m'he connectat a la xarxa, m'he avergonyit dels nostres administradors. Mai mes els hi diré "líders polítics". Hem claudicat públicament de la nostre voluntat de llibertat i de democràcia. Som esclaus dels mercats. Ja no diré mes que som una província del Imperi (nord-americanà). Ara som súbdits --mai ciutadans- del Gran Imperi Financer. Quan escolto que la intocable Constitució es pot grapejar, quan sento el discurs d'alguns del nostres consellers parlant amb orgull de les seves retallades, quan els representats de l'oposició diuen que "encara no ens toca, a partir de desembre parlarem", quan els altres fan una competició a veure qui es mes sobiranista o independentista, no puc remeiar-ho: sento tedi i vergonya. Però no desesperem, que un altre vida es possible. Vivíem el somni de l'estiu del 2011 i ara al arribar setembre, toca el que mes importa: despertar.